

<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' . ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).</p> <p>Τριαδικά. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 80-85).</p> <p>Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).</p> <p>Τοῦ Τριωδίου: Χριστέ ἐπὶ Σταυροῦ, ἀπλωθεὶς ἐνεκρώθης, νεκρώσας τὸν ἐχθρόν, καὶ ἀρχέκακον ὄφιν, ζώσας δὲ τοὺς δήγματι, τῷ ἐκείνου τεθνήξαντας· ὅθεν δέομαι, τὴν νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου, Σῶτερ, ζώωσον, ἐν προσευχῇ καὶ νηστεία, πρὸς σὲ ἀτενίζουσαν.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Ὡς εἶδεν ἐν Σταυρῷ, ἡ Ἀμνάς σε τὸν Ἄρνα, κρεμάμενον Χριστέ, τῶν κακούργων ἐν μέσῳ ἐβόα δακρῦουσα, καὶ πικρῶς ὀλολύζουσα, τέκνον φίλτατον, τί τὸ ὀρώμενον θαῦμα; Μῆτερ ἄχραντε, ζωὴ παγκόσμιος τοῦτο, ἀντέφης γνωσθήσεται.</p> <p>Ἰσμάτων σάλπιγγι, κατασαλπίσωμεν, ἡμέραν εὐσημον, διεξερχόμενοι, τῆς ἐγκρατείας τὸν καιρόν, καὶ κράζωμεν ἐκβοῶντες· Αὕτη τὴν ζωὴν ἡμῶν ἐν τῷ Κόσμῳ ἐξήνθησεν, ἐναπομαράνασα, ἀκρασίας τὸν θάνατον, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ Λόγε, ἐν ταύτῃ τοὺς</p>		<p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β' . ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ ΟΡΘΡΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31).</p> <p>Τριαδικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 80-85).</p> <p>Καθίσματα. Κατανυκτικά. (Τοῦ ἤχου). (Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).</p> <p>Τοῦ Τριωδίου: Χριστέ μου, ἀφοῦ ἀπλώθηκες σὲ Σταυρό, νεκρώθη- κες, καὶ ἔτσι νέκρωσες τὸν ἐχθρό καὶ ἀρχηγό τῆς κακίας τὸν διάβολο καὶ ἔδωσες ζωὴ σ' αὐτούς πού μέ τό δάγ- κωμα ἐκείνου πέθαναν· Γι' αὐτό, Σωτήρα, σὲ παρακαλῶ· Ζωντάνεψε τὴ νεκρωμένη ψυχὴ μου πού ἀτενίζε σ' ἐσένα μέ προσευχὴ καὶ νηστεία.</p> <p>Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Μόλις ἡ Ἀμνάδα (ἡ προβατίνα) σὲ εἶδε, Χριστέ, κρε- μασμένο ἐπάνω σὲ Σταυρό ἐσένα τό ἀρνὶ ἀνάμεσα στοὺς κακούργους, φώναζε δακρῦζοντας καὶ θρηνώντας πικρά· Πολύ ἀγαπητό μου παιδί, τί εἶναι τό θαῦμα πού βλέπω; Καὶ ἀπάντησες· Ἀμόλυνη Μητέρα, αὐτό θά ἀναγνωρισθεῖ ζωὴ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο.</p> <p>Μέ σάλπιγγα ἰσμάτων, ἄς σαλπίσουμε ἀναγγέλλοντας τὴν ἐπίσημη ἡμέρα διανύοντας τό στά- διο τῆς ἐγκρατείας, καὶ ἄς κραυγᾶσουμε φωνάζοντας· Αὕτη (ἡ ἐγκράτεια) ἔκανε τὴ ζωὴ μας νά ἀνθίσει στὸν κόσμο, ἀφοῦ ἔκανε τὸν θάνατο τῆς ἀκρασίας (τῆς ἐλλείψεως ἐγκρατείας) νά μαραθεῖ· Μέ τὴ δύναμη τοῦ</p>
---	--	--

<p>δούλους σου φύλαττε.</p> <p>Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Τὸν ἐπονειδιστον, Οἰκτίριμον θάνατον, διὰ σταυρώσεως, ἐκὼν ὑπέμεινας, ὄν ἡ Τεκοῦσά σε Χριστέ, ὀρῶσα ἐτιπρώσκετο· σπλάγχνα κοπτομένη γάρ, μητρικῶς ἐπωδύρετο, ἥς ταῖς παρακλήσεσι, διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου, οἰκτείρησον, καὶ σῶσον τὸν Κόσμον, ὁ αἴρων τὴν τούτου ἁμαρτίαν.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ Ν'. (50). (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός. . . ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Βιβλικά ῥαδί. ᾠδὴ Α'. καὶ Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 116-118-124). ᾠδὴς Γ'. Ἅγιός εἰ Κύριε... (Συλλειτουργ. Σελ. 124-125). ᾠδὴς Δ'. Ε'. ΣΤ'. Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργ. Σελ. 126-128-130-131-135). ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα ... ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 135-137). ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 137-138). Κανόνες. ᾠδὴ Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου. ᾠδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου. Σταυρῶ παλάμας ἐξεπέτασας, τῆς ταθείσης</p>		<p>Σταυροῦ σου, Χριστέ Λόγε τοῦ Θεοῦ, μέσῳ αὐτῆς φύλαγε τοὺς δούλους σου.</p> <p>Δόξα... Καί νῦν... Σταυροθεοτοκίον.</p> <p>Τὸν ἐξευτελιστικό θάνατο μέ σταύρωσι τὸν ὑπέμεινες θεληματικά, τὸν ὅποιο βλέποντας αὐτὴ πού σέ γέννησε πληγωνόταν· Διότι καθὼς σχίζονταν τὰ σπλάγχνα της, ἔκλαιε ὡς μητέρα· Μέ τίς παρακλήσεις αὐτῆς ἀπὸ τὸ σπλαχνικό ἔλεός σου λυπήσου καὶ σῶσε τὸν κόσμον Ἐσύ πού σηκώνεις τὴν ἁμαρτία του.</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (50). (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). «Σῶσον ὁ Θεός. . . ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37). Βιβλικές ᾠδὴς. ᾠδὴ Α'. Β'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 116-218-124). ᾠδὴ Γ'. «Ἅγιος εἶ, Κύριε. . . » (Συλλειτουργικό. Σελ. 124-125). ᾠδὴς Δ'. Ε'. ΣΤ'. καὶ Ζ'. Ἀρχὴ καὶ τέλος. (Συλλειτουργικό. Σελ. 126-128-130-131-135). ᾠδὴ Η'. «Τὸν Κύριον ὕμνεῖτε τὰ ἔργα...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 135-137). ᾠδὴ Θ'. «Ὁ Ζαχαρίας εὐλογεῖ παιδός...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 137-138). Κανόνες. ᾠδὴ Α'. Γ'. Τοῦ Μηναίου. ᾠδὴ Γ'. Τοῦ Τριωδίου. Ἄπλωσες τίς παλάμες στό Σταυρό καταλύοντας τό</p>
--	--	--

πάλαι χειρὸς τοῦ Ἀδάμ, πρὸς τὸ τῆς γνώσεως φυτόν, ἀναιρῶν τὸ ἀμάρτημα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, Λόγε Θεοῦ ὑπεράγαθε.

Στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, κλονουμένην φθόνῳ τοῦ ὄφους, τὰς τῶν παθῶν ἐπαγωγάς, τῷ σῶ πάθει ἀνάστειλον, ὁ παθῶν καὶ τὴν ἀπάθειαν, πιστοῖς χαρισάμενος.

Ἡ τῆς Νηστείας χάρις ἔλαμψεν, ἀκρασίας σκότος διώκουσα. Ἴδου εὐπρόσδεκτος καιρὸς, καὶ ἡμέρα σωτήριος· Μετανοίας ἐνδειξώμεθα καρποὺς καὶ ζησώμεθα.

Θεοτοκίον.

Καταπιπτόντων ἐπανόρθωσις, ἡδονῶν κρημνῶ συμπτωθέντα με, καὶ ἀμαρτίαις χαλεπαῖς, ἐμπεσόντα εἰς βάραθρα, ἐξανάστησον Ἀγνή, καὶ πρὸς ζωὴν καθοδήγησον.

Εἰρμός ἕτερος.

Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, τῷ σῶ Σταυρῷ, μὴ ἐκκλίνειν ἀπὸ σοῦ, ἐπὶ λόγους πονηροῦς, ἢ εἰς πράξεις βδελυράς.

Τοῦ πάθους σου Δέσποτα, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, αἰσθόμενοι ἡλλοιοῦντο ἐμφανῶς, Βασιλέα τοῦ παντός, σὲ δεικνύντες ἀληθῶς.

Δόξα...

Ἰσότιμε ἀναρχε, παναγία Τριάς, ζωοποιέ, καὶ ἀρχίφωτε Μονάς, ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Πνεῦμά με σῶσον.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μητρόθεε ἀνανδρε, τίκτεῖς μόνη Θεόν, μὴ

ἀμάρτημα τοῦ χειροῦ τοῦ Ἀδάμ, πού ἀπλώθηκε πρὸς τὸ φυτό τῆς γνώσεως, ἀπὸ εὐσπλαχνη συμπόνοια, Λόγε τοῦ Θεοῦ ὑπεράγαθε.

Στερέωσε τὴ διάνοιά μου πού κλονίζεται ἀπὸ τὸν φθόνον τοῦ διαβόλου· Τίς ἐπιθέσεις τῶν παθῶν κάνε τις νά σταματήσουν, Ἐσύ πού ἔπαθες καὶ χάρισες στοὺς πιστοὺς τὴν ἀπάθεια.

Ἐλάμψε ἡ χάρις τῆς Νηστείας διώχνοντας τὸ σκοτάδι τῆς ἀκρασίας (τῆς ἐλλείψεως τῆς ἐγκράτειας). Νά, εὐπρόσδεκτος καιρὸς καὶ ἡμέρα σωτηρίας· Ἄς ἐπιδείξουμε καρποὺς μετανοίας γιὰ νά ζήσουμε.

Θεοτοκίον.

Ἐσύ πού εἶσαι ἡ ἐπανόρθωση αὐτῶν πού πέφτουν, ἐμένα πού ἔχω πέσει στὸν γκρεμὸ τῶν ἡδονῶν, καὶ ἐξ αἰτίας φοβερῶν ἀμαρτιῶν ἔπεσα μαζί τους σὲ βάραθρα, ἀνάστησέ με, Ἀγνή, καὶ καθοδήγησέ με πρὸς τὴ ζωή.

Εἰρμός ἄλλος.

Στερέωσε, Κύριε, τίς καρδιές μας μέ τὸ Σταυρὸ σου, γιὰ νά μὴ παρεκκλίνουν ἀπὸ σένα σὲ σκέψεις πονηρῆς ἢ σὲ πράξεις σιχαμερῆς.

Ὅταν ἀντιλήφθηκαν τὸ πάθος σου, Κύριε, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, μεταβάλλονταν φανερά ἀναδεικνύοντάς σε ἀληθινά Βασιλέα τοῦ παντός.

Δόξα...

Ἰσότιμη, χωρὶς ἀρχή, παναγία Τριάδα, Μονάδα πού δίνεις ζωὴ καὶ εἶσαι ἀρχηγὸς τοῦ φωτός, ὁ Πατέρας καὶ ὁ Υἱός καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, σῶσε με.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Μητέρα τοῦ Θεοῦ χωρὶς ἀνδρα, γεννᾷς μόνη τὸν

φθαρεῖσα παρθενίας τὸ ἀγνόν, ἀλλὰ μείνασα σεμνή, ὥσπερ ἦς πρὸ τοῦ τόκου.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὴν κόκκινον χλαϊνάν σου, ἦλους καὶ τὸν Σταυρόν, τὸν σπόγγον τε, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, προσκυνῶ καὶ ἀνυμνῶ, τὰ ζωώσαντα τὸ πᾶν.

Ὁ Εἰρμός.

«Στερέωσον Κύριε, τὰς καρδίας ἡμῶν, καὶ φώτισον εἰς τὴν σὴν ὑμνωδίαν, τοῦ δοξάζειν σε Σωτήρ, εἰς τοὺς αἰῶνας ἅπαντας».

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδαί Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).

Εἰρμός. (Τοῦ Μηναίου).

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον καὶ Οἶκος τοῦ Μηναίου, ἂν ὑπάρχει. Ἦ

Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 85-116).

Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδαί Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδή Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ μετὰ ἀνόμων λογισθῆναι, διὰ πλήθους ἐλέους καταδεξάμενος, τὰς ἐμὰς ἁμαρτίας, ἐξάλειψον ἐν πίστει, ὅπως σὲ δοξάζω, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεό, χωρὶς νὰ φθαρεῖ ἡ ἀγνότητα τῆς παρθενίας, ἀλλὰ μένοντας, σεμνή, ὅπως ἦσουν ἀγνή πρὶν ἀπὸ τῆς γέννησης.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Τὴν κόκκινη χλαϊνή σου, τὰ καρφιά καὶ τὸν Σταυρό καὶ τὸν σπόγγο καὶ τὴν λόγχη Ἰησοῦ, πού ἔδωσαν ζωὴ σέ ὅλα, τὰ προσκυνῶ καὶ τὰ ἀνυμνῶ.

Ὁ Εἰρμός.

Στερέωσε, Κύριε, τίς καρδιές μας, καὶ φώτισέ μας γιὰ τὴ δική σου ὑμνωδία, γιὰ νὰ σὲ δοξάζουμε, Σωτήρα, σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδές Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Τοῦ Μηναίου).

Εἰρμός. (Τοῦ Μηναίου).

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο καὶ Οἶκος τοῦ Μηναίου, ἂν ὑπάρχει).

Ἦ

Μαρτυρικόν τοῦ ἤχου.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 85-116).

Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδές Ζ'. καὶ Η'. (Τοῦ Μηναίου).

Ὡδή Η'. Τοῦ Τριωδίου.

Ἐσὺ πού καταδέχθηκες, νὰ συγκαταλεχθεῖς μετὰ τῶν ἀνόμων ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τοῦ ἐλέους σου, ἐξάλειψε τίς δικές μου ἁμαρτίες, γιὰ νὰ σὲ δοξάζω μέ πίστη σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

<p>Τῶν ἁμαρτιῶν μου τὸ χειρόγραφον, τῇ σῇ διάρρηξον λόγχῃ, καὶ τῆς καρδίας μου τὰς ὀδύνας, θεράπευσον, Κύριε, πληγείσης βέλει τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων.</p> <p>Μεμελανωμένην τὴν καρδίαν μου, τῆς ἁμαρτίας τῷ λύθρῳ, τῷ σῷ ἀπόπλυνον ἐκ πλευρᾶς ἀποστάζοντι, Αἷματι Χριστέ μου, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἡ ἀγεωργήτως βλαστήσασα, τὸν ἐπουράνιον Στάχυν, τὸν διατρέφοντα θεϊκῇ δυναστείᾳ τὰ σύμπαντα, Παρθένε, ἔμπλησον πεινῶσαν, τὴν ταπεινὴν ψυχὴν μου.</p> <p>Τριῶδιον. Ἔτερος.</p> <p>Χαίροις Σταυρέ, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθη, μιᾷ ῥοπῇ Ληστής θεολόγος κραυγάζων· Μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ σῇ Βασιλείᾳ, οὐπερ τῆς μερίδος, κοινωνοὺς ἡμᾶς δεῖξον.</p> <p>Σὺ λογχευθεῖς, τὴν φλογίνην ῥομφαίαν, ἀνθυποστρέφεις Χριστέ, καὶ βροτοῖς ἐξανοίγεις, πάλιν τὸν Παράδεισον, ἐν ᾧ καὶ εἰσιόντες, σοῦ τῆς ἀθανάτου, ζωῆς ἀεὶ τρυφῶμεν.</p> <p>Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα τόν Κύριον.</p> <p>Σὺν τῷ Πατρὶ, τὸν Υἱὸν προσκυνοῦμεν, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ, ἀσιγήτως κράζοντες, τοῖς πλησίνοις στόμασι· Δόξα ἐν</p>		<p>Σχίσε τὸ γραμμάτιο τῶν ἁμαρτιῶν μου μέ τῇ λόγχῃ σου, καὶ θεράπευσε, Κύριε, τοὺς πόνους τῆς καρδιάς μου, πού πληγώθηκε ἀπὸ τὸ βέλος τῆς κακίας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων.</p> <p>Τὴν καρδιά μου πού εἶναι μαυρισμένη ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσία τῆς ἁμαρτίας, ἀπόπλυνέ την, Χριστέ μου, μέ τὸ δικό σου αἷμα πού στάζει ἀπὸ τὴν πλευρά σου, γιὰ νά σε δοξάζω σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.</p> <p>Θεοτοκίον.</p> <p>Ἐσύ πού βλάστησες χωρίς καλλιέργεια τὸ ἐπουράνιο Στάχυ, πού τρέφει μέ θεϊκὴ δύναμη τὰ σύμπαντα, Παρθένε, χόρτασε τὴν ταπεινὴ μου ψυχὴ πού πεινᾷ.</p> <p>Τριῶδιο. Ἄλλος.</p> <p>Χαῖρε, Σταυρέ, διὰ τοῦ ὁποίου ἀναγνωρίσθηκε σέ μιᾷ στιγμῇ ὁ ληστής θεολόγος κραυγάζοντας· Θυμήσου με, Κύριε, στή Βασιλείᾳ σου· Στή μερίδα αὐτοῦ ἀνάδειξέ μας συμμετοχοὺς.</p> <p>Ἐπειδὴ τραυματίσθηκες ἐσύ μέ τῇ λόγχῃ, Χριστέ, κάνεις τῇ «φλογίνῃ ρομφαίᾳ» (τὸ σπαθὶ πού φύλαγε τὴν πύλη τοῦ παραδείσου) νά ἐπιστρέψει, καὶ ξανανοίγεις στοὺς ἀνθρώπους πάλιν τὸν παράδεισο· Μέσα στόν ὁποῖο μπαίνοντας ἀπολαμβάνουμε πάντοτε τὴ δική σου αἰώνια ζωή.</p> <p>Δοξολογοῦμε Πατέρα, Υἱό καὶ ἅγιο Πνεῦμα τόν Κύριο.</p> <p>Μαζί μέ τόν Πατέρα προσκυνοῦμε τόν Υἱό καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἔχουν μία οὐσία, κραυγάζοντας ἀσταμάτητα μέ τὰ πῆλινα στόματά μας· Δόξα στόν</p>
---	--	--

<p>ὑψίστοις, Θεῶ τῶ ἐν Τριάδι. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Παιδοτοκεῖς παρθενεύουσα μόνη Θεοχαρίτωτε, τὸ Μυστήριον μέγα, φρικτὸν τὸ τεράστιον! Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, σεσωματωμένον τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου. Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. Σταυρὲ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίς τῶν περάτων, διαπε- ράσαι ἡμᾶς ἐν τῇ σῆ κυβερνήσει, γαληνῶς τὸ πέλαγος, τῆς καλλίστης Νηστείας ἀξίωσον σώσας, ἐκ τρικυμίας πταισμάτων. Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν, καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον. Ὁ Εἰρμός. «Τὸν ἐν φλογί, τοῖς Παισὶ τῶν Ἑβραίων, συγκαταβάντα θεϊκῇ τῇ δυνάμει, καὶ ὀφθέντα Κύριον· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας». Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ὡιδὴ Θ'. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Νενηστευκῶς Ἐλισσαῖος ἀνέστησε, νενεκρωμένον τὸν παῖδα, ὡς γέγραπται, καὶ ἡμεῖς νηστεύοντες, σαρκικὰ φρονήματα ἀπονεκρῶσαι πιστοὶ κατεπειχθῶμεν, ἵνα ζωῆς τῆς ἐκεῖ ἐπιτύχωμεν. Οἴμοι ψυχὴ! φοβερόν τὸ κριτήριον, καὶ τοῦ Κριτοῦ ἡ φρικτῆς ἀπόφασις, σπεῦσον μετανόησον, Χριστῶ διαλλάγηθι, τῶ διὰ σὲ ἐν</p>		<p>Ἐψιστο Τριαδικό Θεό. Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον. Γεννᾶς παιδί μένοντας Παρθένος, μόνη χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό· εἶναι μεγάλο τὸ μυστήριον, φρικτὸ τὸ θαῦμα! Διότι γέννησες Θεό· τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου μέ σῶμα. Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα. Σταυρὲ τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐλπίδα τῶν περάτων τῆς γῆς, ἀξίωσέ μας, νά διανύσουμε μέ ἡρεμία τὸ πέλαγος τῆς ὠραιότατης νηστείας μέ τῆ δική σου καθοδήγηση, ἀφοῦ μᾶς σώσεις ἀπὸ τὴν τρικυμία τῶν σφαλμάτων. Ἵμνουμε, δοξολογοῦμε, καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύρι- ο. Εἰρμός. Τὸν Κύριο πού μέ θεϊκὴ δύναμη κατέβηκε καὶ ἐμφανίσθηκε μέσα στή φλόγα μαζί μέ τοὺς νέους τῶν Ἑβραίων, ἱερεῖς δοξολογεῖτε τον καὶ ὑπερυψώνετε τον σὲ ὅλους τοὺς αἰῶνες. Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ὡιδὴ Θ'. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Τριωδίου. Ἐπειτα ἀπὸ νηστεία ὁ Ἐλισσαῖος ἀνέστησε τὸ παιδί πού ἦταν νεκρό, ὅπως γράφει ἡ Ἁγία Γραφή· Καὶ ἐμεῖς, πιστοὶ, νηστεύοντας ἄς βιασθοῦμε, νά ἀπονεκρῶσουμε τά σαρκικὰ φρονήματα, γιὰ νά ἐπιτύχουμε τὴν ἐκεῖ ζωή. Ἀλλοίμονο! ψυχὴ μου! εἶναι φοβερό τὸ δικαστήριον καὶ φρικτὴ ἡ ἀπόφαση τοῦ Κριτῆ· Βιάσου καὶ μετανόησε, συμφιλίωσου μέ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος γιὰ σένα κρεμά-</p>
--	--	--

Σταυρῷ ἀναρτηθέντι, καὶ ῥυσαμένῳ πιστοὺς κατακρίσεως.

Τῆς μετανοίας μοι πύλας διάνοιξον, τὰς τῶν παθῶν μου εἰσόδους ἀπόκλεισον, ὁ Ληστὴ τὴν εἴσοδον δείξας εὐεπίβατον, τοῦ Παραδείσου Χριστέ, τῇ σῇ Σταυρώσει, ἵνα δοξάζω τὴν σὴν ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον.

Ὅτι εἰς βάθη κακίας ἀπέροισμαι, καὶ λογισμοῖς ἐναντίοις χειμάζομαι, δαίμοσι πειθόμενος, ἡδοναῖς δουλούμενος, βοήθησόν μοι ἀγνή Παρθενομήτορ, πρὸς σωτηρίας ὁδὸν ὀδηγοῦσά με.

Τριῶδιον. Ἐτερος.

Παρεδόθης ἐκὼν καὶ ὑπήγαγες, ἑαυτὸν τοῖς φονευταῖς, κριτηρίῳ παρέστης τυπτόμενος, ἐξ ὧν ἔπλασας χειρῶν, ἐσταυρώθης ἐπαίχθης, ἐλογχέυθης Κύριε, ἔπαθες σώματι πάντα ἐνεγκῶν συμπαθῶς, ἵνα σώσης ἡμᾶς.

Τῶν Ἀγγέλων οἱ δῆμοι ἐτρόμαξαν, βλέποντές σε ἐν Σταυρῷ, οἱ φωστῆρες τὸ φέγγος ἀπέλιπον, καὶ ἐσειέτο ἡ γῆ, ἐδονεῖτο τὰ πάντα τῇ ὕβρει σου Κύριε, θείοις σου Πάθεσιν, εἰργάσω ἡμῖν, ὁ Θεὸς τὸ σωτήριον.

Δόξα...

Τῇ οὐσίᾳ Μονὰς ἐστὶν ἄτμητος, ἢ ὑπέρθεος Τριάς, ἐνουμένη τῇ φύσει μερίζεται, τοῖς προσώποις ἰδικῶς· μὴ τρωμένη γὰρ τμᾶται, ἐν

σθηκε σὲ Σταυρὸν καὶ ἐγλύτωσε τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τὴν καταδίκη.

Ἄνοιξέ μου τίς πύλες τῆς μετανοίας, κλειῖσε καλά τίς εἰσόδους τῶν παθῶν μου, ἐσύ πού στο Ληστή ἔδειξες εὐκολοδιάβατη τὴν εἴσοδο τοῦ παραδείσου μέ τῇ Σταύρωσή σου, Χριστέ, γιά νά δοξάζω τή δική σου ἀγαθότητα.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδή εἶμαι ριγμένος στά βάθη τῆς κακίας καί ταλαιπωροῦμε ἀπό ἐναντίους λογισμούς μέ ὑπακοή στοὺς δαίμονες καί μέ τὴν ὑποδούλωση στίς ἡδονές, βοήθησέ με, ἀγνή Μητέρα Παρθένε, ὀδηγώντας με στό δρόμο τῆς σωτηρίας.

Εἰρμός ἄλλος. Τριῶδιο.

Παραδόθηκες θεληματικά καί ὑποτάχθηκες στοὺς φονιάδες σου, παρουσιάσθηκες σὲ δικαστήριο, ἐνῶ δεχόσουν χτυπήματα ἀπὸ χέρια πού ἔπλασες, ὑπέφερες ἐμπαιγμούς, τραυματίσθηκες μέ λόγχη, Κύριε, ἔπαθες σωματικά ὑποφέροντας τὰ πάντα μέ συμπάθεια, γιά νά σώσεις ἐμᾶς.

Τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων τρόμαξαν βλέποντάς σε σὲ Σταυρὸν· Τὰ φωτεινά ἄστρα χλώμιασαν καὶ σείονταν ἡ γῆ, τὰ πάντα συγκλονίζονταν μέ τὸν ἐξευτελισμό σου, Κύριε· Μέ τὰ ἅγια Πάθη σου, ὦ Θεέ, πραγματοποίησες γιά μᾶς τὴ σωτηρία.

Δόξα...

Ἡ ὑπεράνω τῶν θεῶν Ἁγία Τριάδα, ὡς πρὸς τὴν Οὐσία εἶναι Μονάδα ἀδιαίρετη. Ἐνῶ εἶναι ἐνωμένη ὡς πρὸς τὴ Φύση, χωρίζεται ὡς πρὸς τὰ Πρόσωπα

οὔσα τρισεύεται, αὕτη Πατήρ ἐστιν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ ζῶν, ἡ φρουροῦσα τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Παιδοτόκον παρθένον τίς ἤκουσε, καὶ μητέρα πλήν ἀνδρός; Μαριὰμ ἐκτελεῖς τὸ τεράστιον, ἀλλὰ φράζε μοι τὸ Πῶς; Μὴ ἐρεῦνα τὰ βάθη, τῆς παιδοτοκίας μου, τοῦτο παναληθές, ὑπὲρ δὲ ἀνθρώπινον νοῦν ἢ κατάληψις.

Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Τῷ σῷ μῶλωπι πάντες ἰάθημεν, ἐκ παθῶν ἁμαρτιῶν· ἐν Σταυρῷ γὰρ ἀρθεῖς ἐτραυματίσας, τὸν ἀρχέκακον ἐχθρόν. Ἀλλὰ ἀκατακρίτως ἡμᾶς καταξίωσον, καὶ τὴν Ἀνάστασιν φθάσαι διανύσαντας, τὸν τῆς Νηστείας καιρόν.

Ὁ Εἰσμὸς

«Ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει κατείδέ σε, ἐν τῇ βάρῳ Μωυσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ, Δανιὴλ δὲ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον, ῥάβδον βλαστήσασαν Ἡσαΐας, κέκραγε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαυῖδ».

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ, καὶ ἔνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σε-

ἰδιαιτέρως· Διότι διαιρεῖται, χωρὶς νὰ χωρίζεται· Ἐνῶ εἶναι ἓνας Θεός, εἶναι Τρία Πρόσωπα· Αὕτη εἶναι ὁ Πατήρας, ὁ Υἱὸς καὶ τὸ ζωοπάροχο Πνεῦμα, πού φρουρεῖ τὸ πᾶν.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ποιὸς ἄκουσε ὅτι παρθένος γέννησε παδί, καὶ ἔγινε μητέρα χωρὶς ἀνδρα; Ἐσύ Μαρία πραγματοποιεῖς αὐτὸ τὸ θαῦμα· Ἀλλὰ πές μου τὸ πῶς; Μὴν ἐρευνᾶς τὰ βάθη τοῦ ὅτι γέννησα παιδί· Αὐτὸ εἶναι πέρα γιὰ πέρα ἀληθινὸ, ἀλλὰ ἢ κατανόησή του ὑπερβαίνει τὸν ἀνθρώπινο νοῦ.

Δόξα σ' ἐσένα, Θεέ μας, δόξα σ' ἐσένα.

Μέ τὰ δικά σου τραύματα ὅλοι θεραπευθήκαμε ἀπὸ τὰ πάθη τῶν ἁμαρτιῶν· Διότι ἀφοῦ ὑψώθηκες σὲ Σταυρό, τραυματίσες τὸν ἐχθρό τὸν ἀρχηγὸ τῆς κακίας. Ἀλλὰ καταξίωσέ μας, νὰ φθάσουμε ἀκατάκριτοι καὶ στὴν Ἀνάστασή σου, ἀφοῦ διανύσουμε τὸν καιρὸ τῆς νηστείας.

Εἰσμὸς.

Ὁ Μωυσῆς σέ εἶδε στό ὄρος τοῦ Σινᾶ, στὴ βάρῳ, ἐσένα πού συνέλαβες στὴν κοιλία σου τὴ φωτιά τῆς Θεότητος, χωρὶς νὰ καεῖς· Καὶ ὁ Δανιὴλ σέ εἶδε σάν ὄρος χωρὶς λατομεῖα (ἄθικτο)· Καὶ ῥάβδο (βλαστάρη) πού βλάστησες ἀπὸ τὴ ρίζα τοῦ Δαυῖδ σέ κηρύττει δυνατὰ ὁ Ἡσαΐας.

Εἶναι ἄξιο ἀληθινά, νὰ μακαρίζουμε ἐσένα τὴ Θεοτόκο, τὴν πάντα ἄξια γιὰ μακαρισμὸ, καὶ παναμόλυντη, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας· Τὴν πιὸ τιμημένη ἀπὸ τὰ Χερουβὶμ καὶ ἀσύγκριτα πιὸ ἔνδοξη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού

ραφίμ, τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον, σέ μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

Φωταγωγικόν. (Τοῦ ἤχου).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Μικρά Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

Ὁ διὰ σταυροῦ σου Κύριε, λύσας θάνατον, ἐπεισαχθέντα τῷ Κόσμῳ, διὰ ξύλου βρωσιν, ἦν ἀπηγόρευσας ἐν Παραδείσῳ, αὐτός, διὰ τῆς ἐνεστώσης Νηστείας ἡμᾶς, ῥῦσαι πάσης ἡδονῆς ψυχοφθόρου, καὶ ἀξίωσον ἐργάζεσθαι τὴν μένουσαν βρωσιν, εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα τύχωμεν τῶν στεφάνων τῆς ἀφθάρτου τροφῆς, ὧν ἠτοιμάσας, τοῖς ἀληθέσι νηστευταῖς δεόμεθα.

(Δίς).

Στίχοι τῶν Ἀποστίχων.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 50).

Φωστῆρες ἀνεδείχθησαν Οἰκουμένης, οἱ πανεύφημοι Ἀθλοφόροι, Χριστῷ βοῶντες· Κύριε δόξα σοι.

γέννησες χωρὶς φθορά τό λόγο τοῦ Θεοῦ, τήν πραγματική Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Μικρή Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Φωταγωγικό. (Τοῦ ἤχου).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 138-139).

Αἶνοι. (Ψαλμοί τῶν αἰνῶν).

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43).

Μικρή Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 48-50).

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 46-48).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐσύ, Κύριε, πού μέ τό Σταυρό σου κατέλυσες τόν θάνατο πού εἶχε εἰσχωρήσει στόν κόσμο, γιατί ἔφαγαν οἱ ἄνθρωποι τόν καρπό, πού ἀπαγόρευσες στόν παράδεισο, Ἐσύ ὁ ἴδιος, παρακαλοῦμε, μέ τήν παροῦσα Νηστεία ἀπάλλαξέ μας ἀπό κάθε ψυχοφθόρα ἡδονή, καί ἀξίωσέ μας νά ἐργαζόμαστε γιά τήν τροφή πού μένει στήν αἰώνια ζωή, γιά νά βροῦμε τά στεφάνια τῆς ἄφθαρτης ἀπολαύσεως, πού ἐτοιμάσες γιά τούς ἀληθινούς νηστευτές. (Δίς).

Στίχοι τῶν Ἀποστίχων.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 50).

Ἀναδείχθηκαν φωστῆρες τῆς οἰκουμένης οἱ ἔνδοξοι Μάρτυρες φωνάζοντας στόν Χριστό· Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

<p>Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον. Ἐν ξύλῳ προσπαγέντα σε ἐκούσιως, ὡς ἑώρακεν ἡ Πανάμωμος, θρηνηδοῦσα ὕμνει τὸ κράτος σου. «Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθε...». Καὶ τὰ λοιπά. (Καθαρά Δευτέρα. Σελ. 127-128).</p> <p>Καὶ εὐθέως αἱ: ΩΡΑΙ. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 139-146-147). ΩΡΑ Γ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 147-153). ΩΡΑ ΣΤ' . (Συλλειτουργικόν. Σελ. 153-158-160). Εἰς τὴν Τριθέκτην. Τροπᾶριον τῆς Προφητείας. Ἵψιστε ὁ ἐν οὐρανοῖς κατοικῶν, ὁ κτίσας πᾶσαν πνοήν, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός· ἐπὶ σοὶ γὰρ ἠλπίσαμεν Σωτὴρ ἡμῶν. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ αὐτὸ). Προκείμενον. Πρὸς σέ, Κύριε, κεκράξομαι ὁ Θεός μου. Στίχ. Ἵψώσω σε, Κύριε, ὅτι ὑπέλαβές με.</p> <p>Προφητεία Ἡσαΐου. (Ε' . 16-25). Ἵψωθήσεται Κύριος Σαβαώθ ἐν κρίματι, καὶ Θεὸς ὁ ἅγιος δοξασθήσεται ἐν δικαιοσύνῃ. Καὶ βοσκηθήσονται οἱ διηρασμένοι ὡς ταῦροι, καὶ τὰς ἐρήμους τῶν ἀπειλημμένων ἄρνες φάγονται.</p>		<p>Δόξα... Καὶ νῦν... Σταυροθεοτοκίον. Ἵταν σέ εἶδε ἡ Παναμόλυντη καρφωμένο ἐπάνω στό ξύλο μέ τή θέλησή σου, θρηνώντας ὕμνουσε τή δύναμή σου. «Ἀγαθὸν τό ἐξομολογεῖσθε . . .». Καὶ τὰ ὑπόλοιπα. (Καθαρά Δευτέρα. Σελ. 127-128).</p> <p>Καὶ ἀμέσως οἱ ὼρες. ΩΡΑ Α' . (Συλλειτουργικό. Σελ. 139-146-147). Γ' . ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 147-153). ΣΤ' . ΩΡΑ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 153-158-160). Τριθέκτη. Τροπᾶριο τῆς Προφητείας. Ἵψιστε, Ἐσύ ὁ ποιὸς κατοικεῖς στόν οὐρανὸ καὶ δημιουργησες κάθε ζωντανό, σῶσε μας, Θεέ μας, διότι σ' ἐσένα στηρίξαμε τίς ἐλπίδες μας, Σωτήρα μας. Δόξα... Καὶ νῦν... (Τὸ ἴδιο). Προκείμενο. Πρὸς ἐσένα κραυγάζω, Θεέ μου. Στίχ. Θά σέ δοξάσω, Κύριε, γιατί μ' ἐπῆρες ὑπὸ τὴν προστασία σου. Προφητεία τοῦ Ἡσαΐα. (Ε' . 16-25). Θά ὑψωθεῖ ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας μέ τὴν δίκαιη τιμωρία κατὰ τῶν ἀσεβῶν, καὶ ὁ ἅγιος Θεός θά δοξασθεῖ μέ τὴ δικαιοκρισία του αὐτῆ. Καὶ θά βόσκουν οἱ αἰχμάλωτοι Ἰουδαῖοι σάν ταῦροι σέ ξένη χώρα, καί</p>
---	--	---

Οὐαί, οἱ ἐπισπώμενοι τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν, ὡς σχοινίῳ μακρῷ, καὶ ὡς ζυγοῦ ἱμάντι δαμάλεως τὰς ἀνομίας αὐτῶν! οὐαί οἱ λέγοντες· Τὸ τάχος ἐγγισάτω ἃ ποιήσει, ἵνα ἴδωμεν, καὶ ἐλθέτω ἡ βουλή τοῦ Ἁγίου Ἰσραήλ, ἵνα γνῶμεν. Οὐαί, οἱ λέγοντες τὸ πονηρόν, καλόν, καὶ τὸ καλόν, πονηρόν, οἱ τιθέντες τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος, οἱ τιθέντες τὸ πικρὸν γλυκύ, καὶ τὸ γλυκὺ πικρόν! οὐαί, οἱ συνετοὶ ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ἐνώπιον αὐτῶν ἐπιστήμονες! οὐαί, οἱ ἰσχύοντες ὑμῶν, οἱ πίνοντες τὸν οἶνον, καὶ οἱ δυνάσται, καὶ οἱ κεραυνύντες τὰ σίκερα, οἱ δικαιοῦντες τὸν ἀσεβῆ ἔνεκεν δώρων, καὶ τὸ δίκαιον τοῦ δικαίου αἴροντες. Διὰ τοῦτο, ὃν τρόπον καυθήσεται καλάμη ὑπὸ ἄνθρακος πυρός, καὶ συγκαυθήσεται ὑπὸ φλογὸς ἀνημμένης, ἡ ῥίζα αὐτῶν ὡς χουῆς ἔσται, καὶ τὸ ἄνθος αὐτῶν ὡς κονιορτός ἀναβήσεται· οὐ γὰρ ἠθέλησαν τὸν νόμον Κυρίου Σαβαώθ, ἀλλὰ τὸ λόγιον τοῦ Ἁγίου Ἰσραήλ παρώξυναν. Καὶ ἐθυμώθη ὀργῇ Κύριος Σαβαώθ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ ἐπέβαλε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς, καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ παρωξύνθη τὰ ὄρη, καὶ ἐγενήθη τὰ θνησιμαῖα αὐτῶν, ὡς κοπρία ἐν μέσῳ ὁδοῦ, καὶ ἐν πᾶσι τούτοις οὐκ ἀπεστράφη ὁ θυμὸς αὐτοῦ, ἀλλ' ἔτι ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑψηλή.

στά ἐρημωμένα ἐδάφη τῶν αἰχμαλώτων θά βόσκουν πρόβατα. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού δίνουν παράταση στὶς ἀμαρτίες τους σάν σχοινὶ μέ μακρὸς, καὶ στὶς ἀνομίες τους σάν τὸν ἱμάντα τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀγελάδας (τῆς δαμάλας). Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού λένε κοροῖδευτικά· Ἄς ἔλθουν γρήγορα αὐτὰ πού θά κάνει ὁ Κύριος, γιὰ νά τὰ δοῦμε, καὶ ἄς ἔλθει ἡ ἀπειλητικὴ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραήλ, γιὰ νά τὴ γνωρίσουμε. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού λένε τό κακό καλό καὶ τό καλό κακό, πού παρουσιάζουν τό σκοτάδι ὡς φῶς καὶ τό φῶς ὡς σκοτάδι, πού παρουσιάζουν τό πικρὸ γλυκὸ καὶ τό γλυκὸ πικρό. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού κατὰ τὴν ἀποκλειστικὰ δική τους κρίση εἶναι συνετοὶ στὴν πράξη, καὶ μπροστά στά δικά τους μόνο μάτια εἶναι σοφοὶ στὴ σκέψη. Ἀλλοίμονο στοὺς ἄρχοντές σας, οἱ ὅποιοι πίνουν τό κρασί ἄφθονο, καὶ στοὺς ἐξουσιαστές σας πού κατασκευάζουν τὰ μεθυστικὰ ποτά, γιὰ νά πιοῦν. Ἀλλοίμονο σ' ἐκείνους πού δικαιώνουν τὸν ἀσεβῆ μέ δωροδοκίες καὶ ἀφαιροῦν τό δίκαιο τοῦ δικαίου. Γι' αὐτό, ὅπως ἡ καλάμια καίεται ἀπὸ κάρβουνο πυρωμένο καὶ ἀποτεφρώνεται ὀλοκληρωτικά ἀπὸ φλόγα, ἡ φύτρα τους θά γίνεῖ σάν χνούδι, καὶ τό ἄνθος τους θά ἀνεβεῖ στὸν ἀέρα σάν σκόνη· Διότι δέν δέχθηκαν τό νόμο τοῦ Κυρίου τοῦ Παντοκράτορα, ἀλλὰ μετέβαλαν σέ τιμωρία τό λόγο τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰσραήλ. Καὶ θύμωσε ὑπερβολικά ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτορας ἐναντίον τοῦ λαοῦ του, καὶ ἄπλωσε ἀπειλητικὸ τό χέρι του ἐπάνω τους καὶ τοὺς χτύπησε. Τὰ ὄρη ταράχθηκαν ἀπὸ τοὺς σεισμούς, καὶ τὰ πτώματα τῶν νεκρῶν τους ἔγιναν σάν κοπρία μέσα στό

<p>Προκείμενον. Ἐπὶ σοί, Κύριε, ἤλπισα, μὴ καταισχυνηθῆναι εἰς τὸν αἰῶνα. Στίχ. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ῥῦσαί με, καὶ ἐξελοῦ με. Τά λοιπά τῆς Στ'. Ὁρας. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρὸς Κύριον...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Τὴν πνευματικὴν ἀδελφοί, ἀναλαμβάνοντες Νηστείαν, τῇ γλώσσει μὴ λαλεῖτε τὰ δόλια, μηδὲ τίθεσθε πρόσκομμα, τῷ ἀδελφῷ εἰς σκάνδαλον, ἀλλὰ τῇ μετανοίᾳ φαιδρύναντες, τὴν τῆς ψυχῆς λαμπάδα τοῖς δάκρυσιν, βοήσωμεν τῷ Χριστῷ· Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα ἡμῶν, ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς).</p>		<p>δρόμο. Καὶ παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἀπομακρύνθηκε ὁ θυμὸς του, ἀλλὰ τὸ χεῖρι του παραμένει ὑψωμένο ἀπειλητικά. Προκείμενο. Σ' ἐσένα, Κύριε, ἐστήριξα τίς ἐλπίδες μου· Εἶθε νά μὴ ντροπιασθῶ ποτέ. Στίχ. Μὲ τῇ δικαιοσύνῃ σου γλύτωσέ με καὶ βγάλε με ἀπὸ τίς δυσκολίες. Τά υπόλοιπα τῆς Στ'. Ὁρας. (Συλλειτουργικό. Σελ. 158-160). Θ'. ΩΡΑ'. (Συλλειτουργικό. Σελ. 160-167-173).</p> <p>ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Τά «Πρὸς Κύριον. . . ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 326-335). Κύριε ἐκέκραξα. . . (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. Τοῦ Τριωδίου. Ἀφοῦ ἀναλάβετε, ἀδελφοί, τὴν πνευματικὴ νηστεία, νά μὴ ὁμιλεῖτε δόλια, μήτε νά βάζετε ἐμπόδιο στὸν ἀδελφὸ μὲ ἀποτέλεσμα, νά σκανδαλισθεῖ. Ἀλλὰ μὲ τῇ με- τανοίᾳ, ἀφοῦ λαμπρύνουμε τὴ λαμπάδα μὲ τὰ δάκρυα, ἄς φωνάξουμε στό ν Χριστό· Συγχώρησέ μας τὰ παρα- πτώματα, ὡς φιλόανθρωπος. (Δίς).</p>
--	--	--

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς, οὐχ ἡ γῆ κατέκρουσεν, ἀλλ' οὐρανὸς ὑπεδέξατο, ὑμῖν ἠνοιγήσαν, Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γενόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε, Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τῶν θείων Ἀποστόλων, Κύριε, δεήσεσι, τὸν τῆς Νηστείας χρόνον, καλῶς ἡμᾶς τελέσαι, κατανύξει διανοίας καταξίωσον, ὡς ἀγαθὸς εὐσπλαγχνε, ἵνα σωζόμενοι, σὲ δοξάζωμεν πάντες.

Μεγάλη καὶ φορικτὴ σου Κύριε ἡ ἔλευσις, ἐν ἣ καθίσας κρίσιν, δικαίαν ἐκτελέσης! Μὴ οὖν κρίνης με, τὸν κατακεκριμένον, ἀλλ' ὡς Θεὸς φεῖσαι μου, τῶν Ἀποστόλων σου, εὐπροσδέκτοις πρεσβεΐαις.

Χριστοῦ οἱ Ἀπόστολοι, τῶν γηγενῶν οἱ φωστῆρες, θησαυροὶ κοσμόπλουτοι, τῆς πανσόφου γνώσεως, τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, τοὺς ὑμᾶς μέλποντας, πειρασμῶν ῥύσατε, ταῖς ἀγίαις προσευχαῖς ὑμῶν, καὶ τὸν καιρὸν ἡμῖν, τὸν τῶν Νηστειῶν διεξάγετε, νεανικῶς βραβεύοντες, ἐν εἰρήνῃ νῦν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ἵνα εὐαρέστως, προφθάσαντες τὸ Πάθος τοῦ Χριστοῦ, ἐν παρηρησίᾳ προσφέρωμεν, ὕμνους τῷ Θεῷ ἡμῶν.

(Τοῦ Μηναίου).

Δόξα ...Καὶ νῦν ...Θεοτοκίον.

Τοῦ Μηναίου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν....

Πανένδοξοι Μάρτυρες, ἐσᾶς δὲν σᾶς ἔκρουσε ἡ γῆ, ἀλλὰ ὁ οὐρανὸς σᾶς ὑποδέχθηκε· Σ' ἐσᾶς ἀνοιχθηκαὶ οἱ πύλες τοῦ παραδείσου, καὶ ἀφοῦ μπήκατε μέσα ἀπολαμβάνετε τὸν καρπὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου τῆς ζωῆς· Πρεσβεύσατε στὸν Χριστό, νὰ δωρηθεῖ στίς ψυχές μας ἡ εἰρήνη καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μέ τις δεήσεις, Κύριε, τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καταξίωσέ μας, νὰ διανύσουμε καλὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς νηστείας μὲ κατάνοιξη στὸν νοῦ, ὥστε νὰ σωζόμαστε, καὶ νὰ σὲ δοξάζουμε ὅλοι.

Μεγάλη καὶ φορικτὴ θὰ εἶναι, Κύριε, ἡ ἔλευσή σου (ἡ δευτέρα παρουσία), κατὰ τὴν ὁποία θὰ καθίσεις νὰ κάνεις δίκαιη κρίση. Μὴ λοιπὸν μὲ καταδικάσεις ἐμένα τὸν ἄξιο καταδίκης· Ἀλλὰ ὡς Θεὸς λυπήσου με, μέ τις εὐπρόσδεκτες πρεσβεΐες τῶν Ἀποστόλων σου.

Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, πού εἴσθε φωστῆρες τῶν ἀνθρώπων, θησαυροὶ ἀμπλουτοὶ ἀπὸ τὴν πάνσοφη γνώση τοῦ Θεοῦ μας, λυτρῶστε ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ἐμᾶς πού σᾶς ὑμνοῦμε μέ τις ἅγιες προσευχές σας, καὶ κατὰ τὸν καιρὸ τῆς νηστείας ὀδηγήστε μας δίνοντάς μας ὡς βραβεῖο τὸ νὰ ζήσουμε εἰρηνικά, ἐλεύθεροι ἀπὸ κάθε κακό· Ὅστε θεάρεστα, ἀφοῦ φθάσουμε στό Πάθος τοῦ Χριστοῦ, νὰ προσφέρουμε μέ θάρρος ὕμνους στό Θεό μας.

(Τοῦ Μηναίου).

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τοῦ Μηναίου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν...

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Αναγνώσματα. Προκείμενον. Ευφρανθήτε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι. Στίχ. Μακάριοι, ὧν ἀφέθησαν αἱ ἀνομίαι.</p> <p>Γένεσις. (Δ'. 16-26). Ἐξῆλθε Κάϊν ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὤκησεν ἐν γῆ Ναϊδ, κατέναντι Ἐδέμ. Καὶ ἔγνω Κάϊν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκε τὸν Ἐνώχ. Καὶ ἦν οἰκοδομῶν πόλιν, καὶ ἐπωνόμασε τὴν πόλιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, Ἐνώχ. Ἐγεννήθη δὲ τῷ Ἐνώχ Γαιϊδάδ, καὶ Γαιϊδάδ ἐγέννησε τὸν Μαλελεήλ, καὶ Μαλελεήλ ἐγέννησε τὸν Μαθουσάλα, καὶ Μαθουσάλα ἐγέννησε τὸν Λάμεχ. Καὶ ἔλαβεν ἑαυτῷ Λάμεχ δύο γυναῖκας, ὄνομα τῇ μιᾷ, Ἀδά, καὶ ὄνομα τῇ δευτέρᾳ Σελλά. Καὶ ἔτεκεν Ἀδὰ τὸν Ἰωβήλ· οὗτος ἦν πατὴρ οἰκούντων ἐν σκηναῖς κτηνοτρόφων, καὶ ὄνομα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ Ἰουβάλ· οὗτος ἦν ὁ καταδείξας ψαλτήριον καὶ κιθάραν, Σελλά δὲ καὶ αὐτὴ ἔτεκε τὸν Θόβελ, καὶ ἦν σφυροκόπος χαλκεὺς χαλκοῦ, καὶ σιδήρου· ἀδελφὴ δὲ Θόβελ, Νοεμά. Εἶπε δὲ Λάμεχ ταῖς ἑαυτοῦ γυναῖξιν, Ἀδὰ καὶ Σελλά· Ἀκούσατέ μου τῆς φωνῆς, γυναῖκες Λάμεχ, ἐνωτίσασθέ μου τοὺς λόγους, ὅτι ἄνδρα ἀπέκτεινα εἰς τραῦμα ἐμοί, καὶ νεανίσκον εἰς μῶλωπα ἐμοί. Ὅτι ἐπτάκις ἐκδεδίκηται ἐκ Κάϊν,</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Αναγνώσματα. Προκείμενο. Ευφρανθήτε, δίκαιοι, γιὰ τὸν Κύριο καὶ αἰσθανθήτε ἀγαλλίαση. Στίχ. Εἶναι μακάριοι οἱ ἄνθρωποι, πού συγχωρέθηκαν οἱ ἀνομίες τους. Γένεση. (Δ'. 16-26). Απομακρύνθηκε ὁ Κάϊν ἀπὸ τὸν Θεό καὶ κατοίκησε στὴ χώρα Ναϊδ ἀπέναντι ἀπὸ τὸν παράδεισο. Καὶ ἦλθε σέ σχέση ὁ Κάϊν μέ τή γυναῖκα του, καὶ ἀφοῦ συνέλαβε γέννησε τὸν Ἐνώχ. Καὶ οἰκοδομοῦσε μιά πόλη, καὶ ὀνόμασε τὴν πόλη μέ τό ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἐνώχ. Καὶ γεννήθηκε ἀπὸ τὸν Ἐνώχ ὁ Γαιϊδάδ· Καὶ ὁ Γαιϊδάδ γέννησε τὸν Μαλελεήλ· Καὶ ὁ Μαλελεήλ γέννησε τὸν Μαθουσάλα· Καὶ ὁ Μαθουσάλας γέννησε τὸν Λάμεχ· Καὶ πῆρε ὁ Λάμεχ δύο γυναῖκες γιὰ τὸν ἑαυτό του· Τό ὄνομα τῆς μιᾶς ἦταν Ἀδὰ καὶ τό ὄνομα τῆς δευτέρας Σελλά. Καὶ γέννησε ἡ Ἀδὰ τὸν Ἰωβήλ· Αὐτός ὑπῆρξε γενάρχης τῶν κτηνοτρόφων πού κατοικοῦσαν σέ σκηνές· Καὶ τό ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ του ἦταν Ἰουβάλ· Αὐτός ἦταν πού ἐπινόησε τό ψαλτήριον καὶ τὴν κιθάρα. Καὶ ἡ Σελλά γέννησε καὶ αὐτὴ τὸν Θόβελ καὶ ἦταν σφυροκόπος μεταλλουργός τοῦ χαλκοῦ καὶ τοῦ σιδήρου· Καὶ ἀδελφὴ τοῦ Θόβελ ἦταν ἡ Νοεμά. Καὶ εἶπε ὁ Λάμεχ στίς γυναῖκες του, τὴν Ἀδὰ καὶ τὴ Σελλά· Ἀκούστε τὴ φωνή μου, γυναῖκες τοῦ Λάμεχ, βάλτε στά αυτιά σας τά λόγια μου. Γιατί πρὸς μεγάλην μου δυστυχία σκότωσα ἄνθρωπο, καὶ πρὸς μεγάλο μου κακό σκότωσα νεαρό. Ἐπτά φορές</p>
---	--	---

ἐκ δὲ Λάμεχ ἑβδομηκοντάκις ἑπτὰ. Ἔγνω δὲ Ἀδάμ Εὐάν τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ συλλαβοῦσα ἔτεκεν υἱόν, καὶ ἐπωνόμασε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, Σήθ, λέγουσα· Ἐξανέστησε γάρ μοι ὁ Θεὸς σπέρμα ἕτερον ἀντὶ Ἄβελ, ὃν ἀπέκτεινε Κάϊν. Καὶ τῷ Σήθ ἐγένετο υἱός, ἐπωνόμασε δὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐνώς· οὗτος ἤλπισεν ἐπικαλεῖσθαι τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενον.

Γένοιτο, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς.

Στίχ. Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ.

Παροιμίαι. (Ε' . 15-ΣΤ' . 3).

Υἱέ, πίνε ὕδατα ἀπὸ σῶν ἀγγείων, καὶ ἀπὸ σῶν φρεάτων πηγῆς, ὑπερεκχεῖσθω σοι τὰ σὰ ὕδατα ἐκ τῆς σῆς πηγῆς, εἰς δὲ σὰς πλατείας διαπορευέσθω τὰ σὰ ὕδατα. Ἔστω σοι μόνῳ ὑπάρχοντα, καὶ μηδεὶς ἀλλότριος μετασχέτω σοι. Ἡ πηγὴ σου τοῦ ὕδατος ἔστω σοι ἰδία, καὶ συνευφραίνου μετὰ γυναικὸς τῆς ἐκ νεότητός σου. Ἐλαφος φιλίας, καὶ πῶλος σῶν χαρίτων ὀμιλεῖτω σοι· ἡ δὲ ἰδία ἠγείσθω σου, καὶ συνέστω σοι ἐν παντὶ καιρῷ· ἐν γὰρ τῇ ταύτης φιλίᾳ συμπεριφερόμενος, πολλοστός ἔση. Μὴ πολὺς

τιμωρήθηκε ὁ Κάϊν γιὰ τὸν φόνο του, ἑβδομήντα φορές ἑπτὰ (490 φορές) θά τιμωρηθῶ ἐγὼ ὁ Λάμεχ. (Δεύτερη ἐρμηνεία): Σκότωσα ἕναν ἄνδρα γιατί μέ τραυμάτισε, καὶ ἕναν νεαρό, γιατί μέ πλήγωσε. Ἐπτὰ φορές ἐτιμωρήθηκε ὁ Κάϊν γιὰ τὸ φόνο τοῦ ἀδελφοῦ του, ἑβδομήντα φορές ἑπτὰ θά τιμωρῶ ἐγὼ ὁ Λάμεχ ἐκεῖνον, πού θά τολμήσει νά μέ θίξει). Καὶ ἦλθε πάλι ὁ Ἀδάμ σέ σχέση μέ τή γυναῖκα του, καὶ ἀφοῦ συνέλαβε γέννησε υἱό, καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα Σήθ λέγοντας· Ὁ Θεός μοῦ ἔδωσε ἄλλο παιδί ἀντὶ τοῦ Ἄβελ, τὸν ὁποῖο σκότωσε ὁ Κάϊν. Καὶ ὁ Σήθ ἀπέκτησε γιό· Καὶ τὸν ὀνόμασε Ἐνώς· Αὐτός ἐπίστευε καὶ ἐπικαλοῦνταν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ Θεοῦ.

Προκείμενο.

Εἶθε νά εἶναι, Κύριε, τὸ ἔλεός σου ἐπάνω μας.

Στίχ. Νά αἰσθάνεσθε ἀγαλλίαση, δίκαιοι, μέ τὸν Κύριο.

Παροιμίες. (Ε' . 15-ΣΤ' . 3).

Παιδί μου, πίνε νερά ἀπὸ τὰ δικά σου δοχεῖα καὶ ἀπο τὴν πηγὴ τῶν δικῶν σου πηγαδιῶν· Ἄς ξεχειλίζουν γιὰ σένα τὰ νερά ἀπὸ τὴ δική σου πηγὴ, καὶ ἄς τρέχουν καὶ ἄς ποτίζουν τίς δικές σου πλατεῖες τὰ δικά σου νερά. Ἄς ὑπάρχουν μόνο γιὰ σένα, καὶ κανεὶς ἄλλος ἄς μὴ συμμετέχει μαζί σου. Ἡ πηγὴ τοῦ νεροῦ σου νά εἶναι δική σου, καὶ νά εὐφραίνεσαι μέ τή γυναῖκα πού παντρεύθηκες ἀπὸ τὴ νεότητά σου. Νά συζεῖς μαζί της σάν μέ φιλικὸ ἐλάφι καὶ χαριτωμένο πουλαράκι· Αὐτὴ ἡ ἰδία ἄς θεωρεῖται ἀπὸ σένα ἀνώτερη ἀπὸ κάθε ἄλλη, καὶ νά εἶναι μαζί σου σέ κάθε περίσταση, διότι μέ τὴν ἀγάπη

ἴσθι πρὸς ἀλλοτρίαν, μηδὲ συνέχου ἀγκάλαις ταῖς μὴ ἰδίαις· ἐνώπιον γὰρ εἰσι τῶν τοῦ Θεοῦ ὀφθαλμῶν ὁδοὶ ἀνδρός, εἰς δὲ πάσας τροχιάς αὐτοῦ σκοπεύει. Παρανομίαι ἀνδρα ἀγρεύουσι, σειραῖς δὲ τῶν ἑαυτοῦ ἁμαρτιῶν ἕκαστος σφίγγεται. Οὗτος τελευτᾷ μετὰ ἀπαιδευτῶν, ἐκ δὲ πλήθους τῆς ἑαυτοῦ βιότητος ἐξερρίφη, καὶ ἀπώλετο δι' ἀφροσύνην. Υἱέ, ἐὰν ἐγγυήσῃ σὸν φίλον, παραδώσεις σὴν χεῖρα ἐχθρῷ· παγίς γὰρ ἰσχυρὰ ἀνδρὶ τὰ ἴδια χεῖλη, καὶ ἀλίσκεται χεῖλεσιν ἰδίου στόματος. Ποίει υἱέ, ἃ ἐγὼ σοι ἐντέλλομαι καὶ σῶζου.

Ἔπεται ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων δώρων.

ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 173-197-204).

πρὸς αὐτήν θά γίνεις μέγας καὶ εὐτυχής. Μὴν ὑποδουλώνεσαι σέ ἄλλη γυναῖκα, καὶ μὴν ἀφήνεις νά σέ σφίγγουν ἀγκάλες γυναίκας πού δέν εἶναι δική σου. Διότι οἱ πορεῖες τοῦ κάθε ἀνδρα βρίσκονται μπροστά στά μάτια τοῦ Θεοῦ, καὶ Αὐτός παρακολουθεῖ μέ κάθε ἀκρίβεια τίς ἐνέργειές του. Οἱ παρανομίες συλλαμβάνουν κάθε ἀνδρα ὡς θήραμα (κυνήγι), καὶ ὁ καθένας σφίγγεται ἀπό τίς ἐπαναλαμβανόμενες ἁμαρτίες του. Αὐτός τελειώνει τή ζωή του μαζί μέ τούς ἀμόρφωτους, καὶ ἀποξενώθηκε ἀπό τήν ἀφθονία τοῦ πλούτου τῆς ζωῆς του, καὶ χάθηκε ἐξ αἰτίας τῆς ἀφροσύνης του. Παιδί μου, ἐὰν γίνεις ἐγγυητής στό φίλο σου, θά παραδώσεις τό χέρι σου στόν ἐχθρό, γιά νά σέ πιάσει. Διότι εἶναι δυνατή παγίδα γιά τόν ἀνδρα τά δικά του τά χεῖλη, καὶ συλλαμβάνεται ἀπό τά χεῖλη τοῦ δικοῦ του στόματος. Κάνε, παιδί μου, αὐτά πού σοῦ λέγω, καὶ ἔτσι θά σῶζεις τόν ἑαυτό σου.

(Ἀκολουθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων).

ΜΕΓΑ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 173-197-204).